

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/184/2018
Identifikačné číslo spisu: 8713218376
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Katarína Slováčková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:8713218376.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovaným 1/ M. M., bytom Q.-X., N. Š. XXXX/XX, a 2/ X. M., bytom Q.-X., N. Š. XXXX/XX, zastúpeným JUDr. Monikou Marjanovič, advokátkou so sídlom v Košiciach, Urbánkova 1562/6, o zaplatenie 9.625,23 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11 C 162/2014, o dovolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 8. februára 2018 sp. zn. 10 Co 57/2017 takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa má voči žalovanému 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej len „súd prvej inštancie“) platobným rozkazom z 3. apríla 2014 č. k. 12 Ro 737/2013-52 uložil žalovaným 1/ a 2/, aby do 15 dní odo dňa doručenia platobného rozkazu zaplatili žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 9.625,23 €, úrok z omeškania zo splátok za obdobie od 21. januára 2011 do 25. februára 2013 vo výške 285,91 €, úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 9.625,23 € od 26. februára 2013 do zaplatenia, trovy konania vo výške 577,50 € (súdny poplatok za návrh) a trovy právneho zastúpenia vo výške 628,20 € alebo aby v tej istej lehote podali odpor s odôvodnením vo veci samej na tomto súde. Proti tomuto platobnému rozkazu podala žalovaná 1/ včas odpor s odôvodnením vo veci samej.

2. Následne súd prvej inštancie rozsudkom z 21. marca 2017 č. k. 11 C 162/2014-187 žalobu zamietol; žalovaným 1/ a 2/ priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Dôvodil, že v konaní bolo preukázané, že mimoriadnu splatnosť úveru, poskytnutého žalovaným 1/ a 2/ pôvodným veriteľom Slovenská sporiteľňa, a.s., nevyhlásil tento pôvodný veriteľ (postupca). Žalobkyňa (postupník) nie je subjektom oprávneným poskytovať úvery, a preto ich nemôže vo vlastnej réžii ani spravovať. Žalobkyňa preto nebola oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a podľa všeobecných obchodných podmienok pôvodného veriteľa, ak tak urobila, tento úkon nemohol vyvolať žiadne následky, a teda nemohol spôsobiť splatnosť predmetného úveru. Aj keby bola zmluva o postúpení pohľadávky z 13. decembra

2012 platným právnym úkonom, predmetný úver sa nestal splatným, a preto súd žalobu zamietol v celom rozsahu.

3. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 8. februára 2018 sp. zn. 10 Co 57/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 389 ods. 1 písm. a/ a b/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v celom rozsahu zrušil a vo vzťahu k žalovanej 1/ vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že žalobkyňa sa domáhala svojho postúpeného nároku z dôvodu podstatného porušenia zmluvnej povinnosti oboma žalovanými vyplývajúcej zo zmluvy, uzatvorenej medzi jej právnym predchodcom a oboma žalovanými 9. októbra 2017, na základe ktorej tento právny predchodca poskytol žalovaným 1/ a 2/ peňažné prostriedky s tým, že obaja žalovaní boli na základe tejto zmluvy v postavení dlžníka. Z dôvodu, že žalovaní si neplnili zmluvné povinnosti riadnym a včasným uhrádzaním splátok, vyhlásila žalobkyňa mimoriadnu splatnosť úveru a následne si tento svoj nárok uplatnila v tomto konaní. Je zrejmé, že žalobkyňa sa mohla domáhať tohto svojho nároku voči každému zo žalovaných ako dlžníkov samostatne bez toho, aby sa zmenila ich pasívna legitimácia, a že povaha v prejednávanej veci z hmotného práva umožňuje rozhodnúť o žalovaných samostatne. Odpor voči platobnému rozkazu sa preto mohol týkať len žalovanej 1/, ktorá tento odpor podala, ale voči žalovanému 2/ je neúčinný, nakoľko tomuto bol platobný rozkaz riadne do vlastných rúk doručený, a tento voči vydanému platobnému rozkazu odpor (kedy by došlo k zrušeniu platobného rozkazu zo zákona) nepodal. Na tejto skutočnosti nemôžu nič zmeniť následné rozhodnutia v prejednávanej veci, vrátane rozhodnutia, ktoré bolo predložené odvolaciemu súdu na prieskum jeho správnosti, keďže platobný rozkaz vo vzťahu k žalovanému 2/ nadobudol právoplatnosť a každé ďalšie rozhodnutie vo veci už nemohlo na tom nič zmeniť, prípadne ho zrušiť, keďže platobný rozkaz vo vzťahu k žalovanému 2/ sa stal právoplatným. Správne mal preto postupovať súd prvej inštancie tak, že mal naďalej konať len so žalovanou 1/, vo vzťahu ku ktorej platobný rozkaz z dôvodu podaného odporu nenadobudol právoplatnosť; jeho následný procesný postup, keď konal aj so žalovaným 2/, vo vzťahu ku ktorému bolo vydaním platobného rozkazu konanie právoplatne skončené, bol nesprávny. K záveru súdu prvej inštancie o nedostatku vecnej aktívnej legitimácie žalobkyne z dôvodu, že pri postúpení pohľadávky neboli splnené podmienky uvedené v § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., považoval odvolací súd za potrebné uviesť, že námietka neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z právneho predchodcu žalobkyne na žalobkyňu je nedôvodná, nakoľko vo Všeobecných obchodných podmienkach (článok 19.16), ktoré boli súčasťou zmluvy o úvere, žalovaní výslovne súhlasili s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť na tretiu osobu akékoľvek svoje pohľadávky voči klientovi, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, splatné, nesplatené, premlčané alebo nepremľané, alebo previesť akékoľvek svoje pohľadávky na tretiu osobu. V tejto súvislosti poukázal na platnosť takejto dohody v zmysle ustanovenia § 89 ods. 1 citovaného zákona. Nestotožnil sa ani so závermi súdu prvej inštancie ohľadom nemožnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru žalobkyňou ako subjektom, ktorý nie je oprávneným poskytovať úver, keď táto pohľadávka bola zo strany postupcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) na žalobkyňu postúpená zmluvou o postúpení pohľadávok so všetkými právami, ktoré sú spojené s postupovanými pohľadávkami, t. j. vrátane možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Je preto nesporné, že spolu s postúpenou pohľadávkou na žalobkyňu prešli všetky práva s ňou spojené, teda aj právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Podľa odvolacieho súdu týmto nemohlo dôjsť k zhoršeniu postavenia žalovaných ako spotrebiteľov, nakoľko rovnaké oprávnenie má aj právny predchodca žalobkyne, keď toto zosplatenie znamená len toľko, že dlh už nie je možné zo strany dlžníka zaplatiť v splátkach, ale v dôsledku nesplnenia jeho povinnosti sa stáva splatný naraz, čo samo o sebe nemá žiaden vplyv na výšku dlhu dlžníka a týka sa výlučne spôsobov zaplatenia jeho dlhu, a preto nevyhlásenie predčasnej splatnosti úveru Slovenskou sporiteľňou, a.s. ku dňu postúpenia pohľadávky neznamena, že túto mimoriadnu splatnosť nemôže vyhlásiť jej právny nástupca - žalobkyňa.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“). Zastáva názor, že prípustnosť dovolania je daná tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolateľ namieta, že podanie odporu žalovanou 1/ spôsobilo zrušenie platobného rozkazu aj vo vzťahu k nemu; v danom prípade ide o nerozlučné a nútené procesné spoločenstvo na strane žalovaných, čo odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 174 ods. 2 vety prvej

Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.). Vychádzajúc z hmotnoprávneho vzťahu medzi stranami sporu, odpor podaný jedným dlžníkom, ktorý je spoluvlastníkom k bezpodielovému spoluvlastníctvu manželov, má dopad aj na druhého z manželov, pretože ide o také spoločné práva a povinnosti, že sa rozhodnutie musí vzťahovať na oboch manželov. Platobný rozkaz nemohol nadobudnúť právoplatnosť iba voči žalovanému 2/. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalobkyňa sa k podanému dovolaniu nevyjadřila.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 8 Cdo 67/2017).

8. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 18/2018, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprisnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je skôr reštriktívny výklad (1 Cdo 26/2017, 2 Cdo 154/2017, 3 Cdo 42/2017, 4 Cdo 209/2017, 5 Cdo 12/2017, 7 Cdo 163/2017, 8 Cdo 73/2017).

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. V danom prípade dovolateľ prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor

dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 42/2017, 2 Cdo 20/2017, 3 Cdo 41/2017, 4 Cdo 131/2017, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalovaného 2/, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

14. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

16. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018). Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane zdôrazňuje, že pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou (návrhom) uplatneného nároku (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 220/2017, 3 Cdo 110/2017, 4 Cdo 128/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 35/2018, 8 Cdo 56/2017, 1 VCdo 2/2017).

17. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórný) produkt prejednávania veci v civilnom konaní, „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 Cdo 18/2018, 2 Cdo 39/2018, 3 Cdo 173/2017, 7 Cdo 150/2017, 8 Cdo 49/2017). Otázku ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval už Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“; I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), podané sťažnosti však odmietol s odôvodnením, že nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní nemajúci oporu v zákone.

18. Dovolateľ tvrdí, že podanie odporu žalovanou 1/ spôsobilo zrušenie platobného rozkazu aj vo vzťahu k nemu ako žalovanému 2/, keďže v danom prípade ide o nerozlučné a nútené procesné spoločenstvo na strane žalovaných.

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 26. októbra 2016 sp. zn. 6 Cdo 544/2015 uviedol, že k otázke charakteru spoločenstva medzi solidárne zaviazanými dlžníkmi už Najvyšší súd SR zaujal stanovisko, keď napríklad v rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 203/2005 uviedol, že „žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Vysvetlil, že právny základ záväzku každého z nich a prípadné námietky proti nemu môžu byť u každého spoločníka posúdené nezávisle. Samotná povaha solidarity sa vyznačuje mnohosťou právnych vzťahov spätých iba totožnosťou plnenia či predmetu plnenia. Solidárny záväzok sa ale nemusí vyznačovať totožným obsahom, rôznosť práv a povinností k tomu istému plneniu je tu prípustná. Ak teda ide o samostatné záväzky, ktoré nemusia byť ani obsahovo totožné, potom už táto skutočnosť vylučuje, že by mohlo ísť medzi solidárnymi dlžníkmi o také spoločné práva, aby sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých. Rozsudok sa nemusí vzťahovať na všetkých žalovaných solidárnych dlžníkov a o nerozlučné spoločenstvo nepôjde tiež preto, že veriteľ si môže zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať všetkých alebo len niektorých spoludlžníkov. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám o sebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa (pôjde o tzv. dobrovoľné spoločenstvo), vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Okrem toho, aj keby boli žalovaní všetci solidárni dlžníci, nemusí sa rozsudok vzťahovať na všetkých, lebo každému z nich prislúchajú jeho (resp. aj jeho) osobné námietky, ktoré budú posudzované iba vo vzťahu k nemu samému“.

20. V čase rozhodovania súdu prvej inštancie (platobným rozkazom) otázku spoločenstva účastníkov upravoval § 91 O.s.p. V zmysle ustanovenia § 91 ods. 1 O.s.p. ak bolo žalobcov alebo žalovaných v jednej veci niekoľko, konal každý z nich sám za seba, tzv. samostatné spoločenstvo (§ 76 CSP). Ak však išlo o také spoločné práva alebo povinnosti, že sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých účastníkov, ktorí vystupovali na jednej strane, platili úkony jedného z nich i pre ostatných (§ 91 ods. 2 veta prvá O.s.p.), takéto spoločenstvo bolo nerozlučné (§ 77 CSP). Samostatné spoločenstvo je charakterizované tým, že každý spoločník vystupuje voči druhej strane samostatne; práva a povinnosti spoločníka sú teda nezávislé od práv a povinností ostatných spoločníkov. Nerozlučné spoločenstvo je charakterizované tým, že rozhodnutie sa týka všetkých spoločníkov (s rovnakým výsledkom); práva a povinnosti spoločníkov sú nerozlučné. Pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva; tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi, ide o nerozlučné spoločenstvo. Ďalej platí, že u solidárneho záväzku je možné požadovať celé plnenie od ktoréhokoľvek zo solidárne zaviazaných dlžníkov (§ 511 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka). Každý zo solidárne žalovaných dlžníkov koná sám za seba, voči každému z nich môže byť samostatne (i odlišne) rozhodnuté a jeho procesné úkony nezaväzujú ostatných žalovaných.

21. V danom prípade predmetom konania je solidárny záväzok žalovaných, pričom hmotné právo umožňuje, aby takýto záväzok bol prejednaný samostatne voči každému spoločníkovi; ak rozhodne súd proti všetkým spoločníkom jedným rozhodnutím, nemusí sa rozhodnutie vzťahovať na všetkých rovnako. Solidárne zaviazaní dlžníci majú postavenie samostatných spoločníkov (§ 91 ods. 1 O.s.p.) a každý z nich je oprávnený podať námietky len za svoju osobu. Z uvedeného potom vyplýva, že ak žalovaný 2/ nepodal proti platobnému rozkazu odpor, ohľadom neho platobný rozkaz nadobudol účinky právoplatného rozsudku (§ 174 ods. 1 O.s.p.). O jeho povinnosti zaplatiť žalobkyni žalovanú pohľadávku bolo právoplatne rozhodnuté a teda nemôže byť táto vec prejednávaná znova.

22. Právny názor odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom rozhodnutí je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu. Postupom, ktorý sa neprieči zákonu, nemohlo dôjsť k znemožneniu uskutočnenia dovolateľovi patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Neopodstatnená je preto námietka žalovaného 2/, že namietaným postupom odvolacieho súdu došlo k procesnej vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

23. Na podklade vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného 2/ nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol.

24. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.